

אמא יקרה,

הנה הגעת למקום שרצית כל-כך, קרובה אל יקיריך - יוחאי ואבא זכרונם
לברכה.

אמא, אשה סובלת. החיים לך - למעמסה. לא יכולת לשכול. ולמרות זאת לא
פסקת מלכת. הנתינה - כצו חיים עבורך. את כולך ומכל הלב, ליקיריך.

ביתך היה מרכז, מקור חום ואהבה למשפחתך הענפה. ואת תמיד טורחת סביב
כולם ללא לאות. דואגת שאיש לא יקופח וחלילה לא ישאר רעב. ותמיד - לבד.
לא זקוקה לשום עזרה. לשני קשה, לך - אף פעם.

עד שבאה המכה הקשה, הכואבת, האכזרית כל כך - אבדן יוחאי. והתכופפת.
שנתיים לאחר מכן - אבא. ושוב לא יכולת להזדקף. הכאב ניבט מעיניך, מקולך,
מכולך.

(המשך)

(המשך)

והמחלה - ועימה החלות, חוסר היכולת לתפקד
לבד. נלחמת בה בתלות בכעס, והשלמת.

ובמחלתך הילית כל-כך נוחה ומתחשבת. מטפליך
המסורים אהבוך, גם הקשר בינינו התחזק.
הרגשתי קרובה יותר. שמחתי על כך. אף פעם
לא מאוחר מדי.

ומה מצרה אני על שבימיך האחרונים נאלצנו
להרחיקך מהבית. מחלתך לא איפשרה אחרת.

אמא, סבלך תם. נוחי בשלום. נזכרך באהבה.

אסתר